

denne Beretning, men det er i hvert Fald Tanken. Min Opfattelse er den samme den Dag i Dag. Jeg tror, at kun Kommissionen vil være i Stand til paa fyldestgørende Maade at underbygge denne Sag, saaledes at den ikke alene her i Tinget kan møde frem med den virkelige Autoritet, men det maa jo ogsaa kræves, at Sagen er alvorlig overvejet og godt underbygget, inden man kan forlange, at den høje Regering skal sætte sig i Bevægelse for at realisere Sagen. Naar altsaa Forholdet er dette, at vi i dette Øjeblik staa med en Kommission, der bestaar af Medlemmer af begge Ting, som er suppleret med sagkyndige, udnævnte af Regeringen, og som er nedsat med det Formaal at tage disse store Forsikringsopgaver under Overvejelse og om muligt fremkomme med Forslag til deres Løsning, og da det officielt gennem nævnte Udvalgsberetning er tilkendegivet her i Tinget, at Kommissionen netop beskæftiger sig med Spørgsmaalet angaaende Arbejdsløshed, saa har jeg ikke mindste Anledning til at ændre min Stilling fra den Gang, Sagen sidst var til Behandling her i Tinget. Det er nu som den Gang min Opfattelse, at Sagen kun kan finde sin virkelige Løsning gennem Kommissionens Arbejde. Skulde det vise sig, at der fra de ærede Forslagsstilleres Side kan fremskaffes det nødvendige Materiale til dermed at underbygge Forslaget, er det jo en anden Sag. Men jeg tillader mig at tro, at det ikke vil være muligt. Jeg tror ikke, at de ærede Forslagsstillere kunne det, og jeg tror, at de ærede Forslagsstillere selv i Sagens Interesse ville være bedst tjente med at afvente Kommissionens Arbejde og se, hvilke Resultater den maatte komme til. Det kan jo være, at Kommissionen netop kan komme til et Resultat, som de Herrer ere tilfredse med, og hvis man virkelig kan naa til en god Løsning af dette alvorlige Spørgsmaal — og jeg erkender, at Spørgsmaalet er alvorligt — synes jeg, at det absolut ikke spiller nogen Rolle, enten Spørgsmaalet bliver løst i Aar eller til næste Aar —, der kan i hvert Fald ikke blive Tale om noget lang Spand af Tid, inden Kommissionen vil kunne afgive sin Betænkning.

Min Stilling til denne Sag er altsaa i Aar ligesom den var i Fjor. Jeg tror, at vil man have noget virkeligt Udbytte af denne Sag, maa man afvente, hvad Kommissionen siger, som har alle Midler til sin Raadighed til rigtig at kunne underbygge denne Sag.

Martin Olsen: Det er jo, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sagt, tredje Gang, at han forelægger Forslag her i Folketinget om det Spørgsmaal, som Lovforslaget omhandler, og det er jo endvidere rigtigt, hvad han anførte, at han de forskellige Gange og ogsaa denne Gang har taget Hensyn til Udtalelser, der ere fremkomne her i Salen, om de Mangler, der forventes at være ved hans Forslag. Det er jo selvfølgelig glædeligt, overmaade glædeligt! Thi jeg har før haft den Ære at bemærke, at man ikke havde turdet vente, at der fra den Side, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne tilhører, skulde komme et saadant Forslag om sociale Forhold, og at vi derfor have kunnet notere det som et endelig opnaaet lille Resultat af Arbejderrepræsentanternes gentagne Fordringer om, at noget saadant skulde komme frem. Jeg siger, at det er glædeligt, at man, naar der endelig fra deres Side fremsættes Forslag her i Salen, som ere ganske umulige, saa dog efterhaanden tager til Indtægt de Rettelser, som ske fra de sagkyndiges Side.

Da Forslaget forelaa første Gang, kom den ærede Ordfører alene, „da red den Herre alene“, han havde ingen med sig. Men da Forslaget kom frem i Fjor, „saa fulgte hannem tre Svende“. I Aar er Flokken bleven lidt større, den er vokset til 9. Jeg spurgte den første Gang, om det ærede Medlem var et saadant Vildskud, som var skudt frem fra Højres Mark, eller om Marken nu var saa godt gødet, at man kunde vente flere Skud af den Slags. Det har vist sig, at der er kommet flere Skud; nu er der hele 9. Det er, om jeg maa sige en Brander, ligefrem en Kongesalut. Overklassen er jo naturligvis kommen sent med, den er sen at vække, og det er derfor, at sociale Reformere komme kun smaat, komme kun draabevis og kun nødtvungent; efterhaanden som Arbejderne ved deres Agitation, ved deres Krav — for selvfølgelig maa Kravene komme derfra — have fremkaldt dem, komme de endelig frem. Nu spurgte jeg i Fjor den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, hvad han vilde gøre, hvis det menneskelige skulde ske, at Forslaget ikke fik en gunstig Behandling i det Udvalg, som forventedes nedsat, om han saa vilde foranledige, at Forslaget blev fremsat i Landstinget af Højre deroppe. Det ærede Medlem sagde dertil, at det kunde han ikke svare paa. Under Forhandlingerne konstateredes det, at der i Rigsdagen er to Slags Højre, et i Lands-